„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 22. Oktober 1913.

„Lutheraneren" for sidste Uge har aftrykt et Fotografi af en Check fra Jas. J. Hill, lydende paa $50,000 til St. Olaf College. Maalet naaedes, og Løftet indfriedes!. St. Olaf har nu et Fond paa $250,000.

Efter hvad vi meddelte i Nr. 40, at Menigheden i Elk Horn havde udstedt Kald til Past. H. L. Jensen, Kimballton, Ia., maa Past. Harald J. Kents „Ombestemmelse" jo betyde, at Forhandlingerne mellem ham og nævnte Menighed er afbrudt. Men nu meddeles det os fra troværdig Kilde, at „Helligaands Menighed", Waupaca, Wis., har udsted Kald til Past. Kent. Samtidig kan vi meddele, at Past. H. L. Jensen ikke har taget imod Kaldet fra Elk Horn Menighed, og at denne Menighed har atter været samlet til Møde for at kalde Præst. Udfaldet af dette sidste Møde kender vi ikke.

Der har i den senere Tid derhjemme været skrevet en Del om en forestaaende Splittelse i Indre-Mission; der skal endog være organiseret en „Frisindet Indremission". Splittelsen eller en mulig Splittelse skulde saa have sin Grund i, at medens de gamle Missionsmænd holder fast paa den gamle Bekendelse, særlig da Forkyndelsen af Kristus som Frelser og Forsoner, saa er der flere af de yngre, som i deres Forkyndelse lægger mere Vægt paa Jesu Karakter.

Vi er ikke i Stand til at se, at selv en saadan Forskel i Forkyndelsen skulde være Grund til Splittelse; derimod forekommer det os, at de to Retninger burde udfylde hinanden. Baade bør Kristus vedholdende forkyndes som Frelser og Forsoner, og Jesu Karakter bør fremholdes med Styrke som Forbillede for kristelig Karakterdannelse.

Den „Almindelige-lutherske Konferens", der sammentræder hvert andet Aar, sluttede sine Møder i Aar i Nürnberg den 11. Sept. Der skal efter Pressens Beretninger have været ca. 3,000 Repræsentanter til Stede fra forskellige Lande. Ogsaa lutherske Samfund her i Amerika var opfordret til at sende Repræsentanter. Bl. a. afslog General-Council Indbydelsen af den Grund, at Konferensen skal have forandret Konstitutionen i unionistisk Retning. Emnet „Hvorfor maa vi holde fast ved Bekendelsen" drøftedes særlig af den bekendte theol. Prof. ved Universitetet i Erlangen Theodor Zahn. Hans Foredrag var et kraftigt Forsvar for den evangelske Tro. „Mere Lægmandsarbejde i Kirken" var et andet Emne, der drøftedes. „Hvorledes bliver Kirken i Stand til at lede de aandelige Bevægelser ind i sin Midte til Velsignelse for det kristne Folk?" atter et andet Emne. — Ogsaa i Tyskland bebuder Spørgsmaalet om Troskab mod Bekendelsen i manges Sind, foranledget ved den mere og mere overhaandtagende Rationalisme, der for Tiden lyder aabent fra mange Prædikestole.

Missourisynodens Missionsvirksomhed i Brasilien. Ifølge en Rapport i „Der Lutheraner" har denne Virksomhed været drevet i 13 Aar med et Resultat, som viser 70 stiftede Menigheder og desuden 20 andre Prædikepladser. Menighedsskolen indtager her en fremragende Plads. Kirken regner 15,000 Medlemmer, af hvilke 6,192 er konfirmerede. Præsternes Antal er 31 og Skolelærernes 23. I det forløbne Aar døbtes der 882 Børn, og 400 unge Mennesker konfirmeredes.

„The Lutheran" for 9. Okt. meddeler, at Dr. R. F. Weidner er kommen tilbage fra Europa med styrket Helbred; men han ønskede alligevel at blive befriet fra Byrderne ved at være Præsident for Chicago Theological Seminary. Direktionen tog imod hans Resignation som Præsident, men bad ham fortsætte som Prof. i Dogmatik og Exegese. — Dr. Gerburding har tidligere nægtet at paatage sig Byrderne ved at føre Tilsyn med Skolen, idet han ønskede at fortsætte sit litterære Arbejde. Saaledes stillet valgte Direktorerne Rev. Dr. Elmer F. Krauss, der i flere Aar har været Dr. Weidners personlige Asistent, til „Acting-Præsident", og i Betragtning af Dr. Weidners Fortjeneste af Skolen gjorde de ham til Præsident Emeritus, saa Skolen vil have Nytte af hans Erfaring og Tjeneste, saa vidt han formaar.

Kirken og Arbejderne.

Arbejder-Spørgsmaalet er jo ingenlunde nyt; men gammelt og forslidt bliver det ikke saa let. Der er endnu langt frem til dets tilfredsstillende Løsning.

Det er heller ikke fornylig, Kirken har optaget dette Spørgsmaal til Drøftelse; men ogsaa den er langt fra at være færdig med det.

Det har den protestantiske Episkopalkirkes Treaars-Konvention, som nylig er afholdt i New York, ogsaa haft en Følelse af.

Under 16. ds. læses en Meddelelse fra New York om, at Biskop Franklin Spencer Spalding fra Utah holdt en Tale, som vakte stor Opsigt og gav Anledning til megen Diskussion.

Biskop Spalding gjorde i sin Tale Fordring paa, at Kirken skulde slutte sig til Bevægelsen for industrielt Demokrati.

„Jeg hader det System", sagde Biskop Spalding, „som giver til de graadige og tager fra de sagtmodige. Det er ikke-kristeligt og ikke-gudeligt. Dette System maa faa en Ende. Kirken maa vaagne op, og Kirken maa alliere sig med Bevægelsen for industrielt Demokrati."

Det var i St. Johns Kathedral, Biskoppen talte, og hans Tilhørere var af den fashonable Klasse; der var mange Finansmænd med deres Fruer og Døtre til Stede. Nogle af dem forlod Kirken, før Biskoppen sluttede sin Tale.

Men Biskoppen fortsatte; han gik endogsaa saa langt, at han erklærede, at den nærværende episkopale Konvention var en „kapitalistisk Konvention."

„Mændene, som tager Del i denne Konvention," sagde han, „har erhvervet deres Penge ved Profit, Renter og Lejeafgifter."

„De bryder sig ikke om, hvorledes de faar dem. De har ikke den ringeste Følelse for den lavere stillede Arbejder."

„Velstanden i dette Land har Arbejdsklasserne skabt; ikke desto mindre lider mange af dem bitter Nød paa Grund af Fattigdom. De faar ikke Velstanden".

„I dette Land ejer 84 Procent af Befolkningen kun 4 Procent af Formuen. Dette viser, hvorhen den gaar."

Videre sagde Biskoppen om Forholdet mellem Arbejderne og Kirken: „Dersom Kirken underholdes ved „Profit", saa ved Arbejderen, at den underholdes af det, der tages fra ham."

„Han danner sig sin egen Religion til Forskel fra den kapitalistiske Religion, ligesom han danner sit eget politiske Parti forskellig fra de kapitalistiske Partier."

Sluttelig anføres af Biskoppens Tale: „Vi bør tage imod den Sandhed, som den industrielle demokratiske Bevægelse forsøger at lære Verden. Arbejderen maa blive lønnet i Forhold til det, han yder. Ethvert Barn maa gives Anledning til et ordentligt Liv."

Der er Punkter i denne Tale, som er værd at læge Mærke til.

Det kan ikke nægtes, at det jo væsentlig er Arbejderen, der har skabt Landets Velstand; hvad vilde selv den evnerigeste Kapitalist have udrettet uden Arbejdere? De to trænger absolut gensidigt til hinanden; men da burde de ogsaa dele, hvad fælles Flid afkaster.

Ligesaa kan det ikke nægtes, at det maa være anstødigt for Arbejderen at se, at Kirker opbygges, underholdes og vedligeholdes ved Profit, som tilkom ham.

Det ligger da fristende nær for mangen en Arbejder helt at vende Kirken Ryggen, og andre fristes til som det siges her, at danne sig en Religion, der er saa forskellig fra Kapitalisternes Religion som vel muligt.

Man har bebrejdet særlig Socialisterne, at de er imod Kristendom; men det kommer an paa, om det ikke er lige saa meget Kirkens som Socialistpartiets Skyld.

Det viser sig i de senere Aar mer og mer, at Socialisterne ikke principielt er imod Kristendommen; de trænger til sand Kristendom saa vel som andre.

Kirken bør absolut møde Arbejderne i en saadan Skikkelse og paa en saadan Maade, at de forstaar, at den har noget at byde dem. Der maa vises Arbejderne baade Agtelse og Kærlighed.

Om Kirken bør alliere sig med, hvad Biskop Spalding kalder en industriel demokratisk Bevægelse, det lader vi staa hen.

Men Kirken bør være med at arbejde paa Løsning af Arbejderspørgsmaalet; den bør være med til at arbejde for, at de svnerige og stærke i Samfundet ikke undertrykker og udsuger dem, der er smaa og svage og fattige paa Evner.

Kirken bør i første Række være et Værn imod den frie Konkurrences knusende Indflydelse over de mindre i Samfundet.

Brev fra Kurume.

I Gaar var jeg sammen med Kindegarten Lærerinden helt ud til Middag hos en Officer Familie. De har en lige Pige, der gaar i Kindergarten, og Moderen, der endnu er ganske ung, har begyndt at tage Undervisning hos Past. Yonemura. Hun fortalte:

„Jeg har ikke i mange Aar været rask; Lægen kalder det nervøs, men jeg var ikke rask, fordi jeg altid var bange, og jeg var bange, fordi Livet syntes saa meningsløst og Døden saa frygtelig; jeg gik og var altid bange for at dø og var dog ikke svært glad ved Livet. Jeg havde, før jeg blev gift, hørt lidt om Jesu Læren og mente nok, den maaske kunde hjælpe mig; men der var ingen Lejlighed; jeg vidste ikke, hvor nogen Kirke var, og om Søndagen havde vi altid Fremmede eller var bedt ud; men da min lille Pige begyndte at gaa i Kindergarten og kom hjem og fortalte mig, hvad hun lærte der, og sang sine smaa Sange, saa tænkte jeg: Der er min Lejlighed."

Hendes Mand er i denne Tid bortrejst, og mens hun var alene med Børnene, brød en Tyv to Nætter i Træk ind i Huset og stjal Ting, kom dog ikke ovenpaa, hvor hun sov med Børnene. Hun fortalte derom og føjede til: „Men fordi jeg lærer om Gud og hans Kærlighed, følte jeg, at jeg var ikke alene, og det hjalp mig over min Angst."

Vor Kindergarten er igen i fuld Gang med over 30 Børn og en Del paa Ventelisten. Det lejede Hus er næsten for lille, og Legepladsen for snæver; men vi betaler ogsaa kun $3.00 for hele Herligheden. Vi begyndte jo denne Kindergarten paa egen Haand; vidste ikke rigtig, hvad den kunde blive til; men jeg tror, det er et af de bedste Midler til at aabne Hjemmene for Kristendommen. Lærerinden er Husven i alle Børnenes Hjem, kommer der stadig. De fleste af Forældrene er Handlende eller Arbejdsfolk og har travlt fra Morgen til Aften; men de kommer godt med til Tirsdagsaften-Møderne, og en Del taler om at ville have Undervisning; to kommer ofte i Kirke. Saa vi synes, Begyndelsen er lovende; vor Kindergarten har jo endnu ikke fyldt sit halve Aar.

Fra først af havde vi den kun fra 9 til 12, og Børnene betalte 5 Cts. om Maaneden. Nu har vi forlænget Tiden til 1:30 og tager 10 Cts. Grunden dertil er, at vi ønsker at lære Børnene Vanen at bede Bordbøn. I den Alder vil Børn gentage for Forældrene alt, hvad de hører, og faar de en Vane, følger den dem i Hjemmene. Mange Forældre er bleven vunden gennem deres smaa Børn, her saa vel som i de kristne Lande.

Vi begyndte den nye Ordning i denne Uge. Børnene bragte med Værdighed og Ansvarsfølelse deres „Bento", som de kalder medbragt Mad, hver lille Blikdose, forsynet med Navn og to Pinde til at spise med, og gav dem til Lærerinden, der satte dem i Rad paa en Hylde. Den Formiddag var meget lang. Ikke saa snart var Morgenandagten forbi, før de fyntes, at nu var det Tid at spise Bento; og hver Gang, Programmet skiftede, haabede de det næste paa Nummeret var Bento, og mangen en lille Fyr maatte afsted for at se, om hans Daase endnu var der. Det var næsten ikke til at holde ud at vente til Middag. Men endelig kom da Tiden; alle Daaserne blev hentede og sat i Rad paa Gulvet, Børnene i deres sædvanlige Cirkel uden omkring, og den højtidelige Stund kom, da hver fik sin Daase sat foran sig paa Gulvet. Lærerinden havde i Forvejen lært dem en kort Bordbøn, og med bøjede Hoveder og foldede Hænder bad disse smaa Hedningebørn for første Gang Gud velsigne deres Maaltid. Ikke at de er fremmede for Faderen i Himlen; det hører og fortæller de selv hver Dag, at han er den, der skaber alle Ting, han giver os alt, hvad vi behøver, han er god ved os, fordi han elsker os.

Men endelig blev da Daaserne lukket op, og Risen og Fisken fik Ben at gaa paa. Jeg maatte beundre den Færdighed, hvormed disse Smaafolk kunde faa Risen til at følge med Pindene, en Kunst, jeg endnu strider for at lære. Vi havde i Dagens Anledning købt Æbleskiver — de bager dem paa Gaden og koster 1 Cent for 8 — og traktérede Børnene, men da det var en „Gave" pakkede de fleste dem forsigtig ind og tog dem med hjem for at vise dem til Okkasan, Barnes ordet for Moder; det egentlige Ord for Moder er det dansklydende Udtryk: haba.

* * *

Jeg skrev for nogen Tid siden om et Orgel til Hida. Der gik lang Tid, og jeg tænkte: Ingen har lagt Mærke til det; men saa modtog vi paa samme Dag med samme Post Løfte om to Gange $35.00. Det var en Højtidsdag; for vi behøvede netop to, et til Hide og et til Kindergarten, hvor Børnene skal synge, marchere og gøre Gymnastik hele Dagen til Musik. Vi bliver saa Glad over den Slags Ting herude; det er som alle Skyer spredes, og Vanskeligheder forvandler sig til „Stepping-stones", naar vi hjemme fra faar det personlige Vidnesbyrd om Interesse og Deltagelse. Ogsaa den Slags Solskin kommer „ovenfra", og vi tkafer for den.

Jeg var saa heldig med mit sidste Tiggeri, at jeg vil forsøge igen: Kirkens Juletræ betales delvis af Medlemmerne i Menigheden; men i Aar har vi tre nye Søndagsskoler og en Kindergarten, og de er saa at sige forældreløse, der er ingen til at give dem Juletræ. Vi vilde gerne fejre Julen paa hver af disse Steder, om I vil hjælpe os dermed. Det vil blive den første Julefest for manges Vedkommende; vi vil faa Børnene til at synge Julesange og fremsige Juleevangeliet, og siden vil vi fortælle om det i Bladene. Det er Kirkens Skik foruden Kager og Kurve, at give hvert Barn en Gave, der forholder sig til Barnets Stadighed i at komme til Søndagsskole. Vi vilde gerne gøre det samme. Saa i Aar har vi fem Julefester, een i Hida, og fire i Kurume. Om nogen nu i Begyndelsen af November kommer i Tanker om Julen i Japan, saa gør straks, hvad i synes, I godt kunde gøre, før I glemmer det eller faar andre Tanker.

* * *

Forleden døde Aoki San 22 Aar gammel, en af vore unge Kristne. Hun gik i Søndagsskole som lille. Da hun blev voksen, blev hun Lærerinde i en af Skolerne, men vedblev at komme i Kirke; i Fjor blev hun og en yngre Søster døbt. Hun var en meget begavet Natur, men selvstændig og fri i sit Væsen, lignede snarere en amerikansk ung Pige end en Japaner. Forældrene hører til den bedre Klasse, men Manden drikker, og den ældste Søn er udsvævende. Dette var en Hindring for Døtrenes heldige Giftermaal. Da derfor de gennem en Mellemmand fik opspurgt en ung Mand, der sagdes at være rig og ikke gjorde Ophævelser over Familieskabet med de to forte Faar, blev Giftermaalet arrangeret. De to unge kendte slet ikke hinanden, havde aldrig haft en Samtale, men der mentes at være Penge paa begge Sider, og alle var vel tilfredse. Aoki San fik travlt med at sy Bryllupsudstyr; Mrs. Yonemura hjalp hende, og Livet syntes rosenrødt for den unge Pige. At hun slet ikke kendte Manden, gav hende ingen Frygt; alle unge Piger giftes paa samme Maade.

Saa nogle faa Dage før Bryllupet fik hun Lungehindebetændelse; det blev farligt, og de kristne bad for hende, medens hendes gamle Bedstemoder fo'r rundt til alle de Guder, der findes i Kurume, og bad for hendes Liv. Den gamle mente, at bad man til dem alle sammen, de Kristnes Gud med, saa kunde man ikke gøre mere, og iblandt dem alle var der vel nok en, der kunde og vilde hjælpe.

Brylluppet maatte udsættes, hvad i Japan anses for et meget uheldigt Tegn; imidlertid kom hun sig langsomt; de afbrudte Forberedelser genoptoges, og i Juni blev hun gift og flyttede over til Manden.

Men den Lykke var kortvarig. Manden fyntes ikke om hende; dels var hun for fri i sit Væsen og ikke den ydmyge tjenende Aand, der i Japan anses for at være Mønsteret paa en Hustru, dels havde hun ikke bragt saa mange Penge til Huse, som han havde ventet. Hun paa sin Side fandt i Stedet for Rigmanden med et pænt Hjem og en Tjenestepige, en Pengelaaner, der vel var rig, men elskede Penge saa højt, at han nødig saa dem gaa ud af Huset, og slet ikke kunde tænke paa eller holde af noget andet.

Saa kom den næppe overstandne Sygdom tilbage. Manden havde hverken Tid eller Lyst til at passe hende, og hun kom hjem; han greb saa Sygdommen som en Undskyldning for at skille sig fra hende, og en Dag kom alle hendes Møbler og Tøj tilbage. Da den unge Kone saa det og forstod Meningen, forværrede Sindsbevægelsen hendes Sygdom i betænkelig Grad. Tanken om, at hun var en fraskilt, en fratsødt var saa ulidelig og saa vedholdende, at den gjorde, at Sygdommen gik til Hovedet, og alle forstod snart, at det var Døden.

Hun var Kristen, men uden dybere Erfaring om Livet i Gud, hun var ung, og til Trods for hendes Ulykke, vilde hun gerne leve. Hun læste en hel Del i Bibelen, før den sidste farlige Sygdom kom til, det var især om Jesu Undergerninger, hvor han helbredede syge eller opvakte døde. „Han kan ogsaa gøre mig rask, om han vil. Bed for mig, jeg vilde gerne være rask igen. Hendes Yndlingshistorie var om Lazarus' Opvækkelse; kunde Jesus opvække en død, der havde været fire Dage i Graven, saa kunde han da sagtens gøre hende rask, bare han vilde.

De sidste ti Dage kunde hun slet ikke tale, men hørte og forstod, og i den Tid gik Past. Yonemura hver Dag og forberedte hende paa, hvad der foresto.

Hendes Død var meget ulig den anden unge Piges, der uskyldig og glad som et Barn gik hjem. Stakkels Aoki San maatte prøve saa meget i saa kort Tid; men vi tror forvist, hun ogsaa gik hjem, og hendes Lod er langt lykkeligere. Her ventede hende saa vist ikke megen Glæde efter det ulykkelige Giftermaal; derfor blev hun vel ogsaa kaldt bort.

Kvindens Stilling, der paa Grund af den tiltagende Oplysning og Uddannelse af de unge Pige er meget forskellig fra tidligere Tid er dog langt fra misundelsesværdig. De Kristne danner i saa Henseende en for Ikke-kristne ganske iøjnefaldende Modsætning. Matsumoto er som saadan et ualmindelig lysende Eksempel for Hida-Folkene.

Men da Kvinderne har meget lidt eller slet intet at sige i Valget af Mænd, maa kristne Kvinder tidt ægte hedenske Mænd, som Tilfældet altsaa var med Aoki San. En Pige, som i sin Tid tjente hos Miss Johnson, blev saaledes gift. Mandens Familie var imod Giftermaalet, der af den Grund ansaas for ugyldigt, og han forlod hende, da deres Søn endnu var et Spædbarn. Hun havde saa Barnet og sin gamle Moder at forsørge, Manden havde ingen Forpligtelser. Han rejste til Korea og blev gift der, og forleden fik hun Brev, at hun kunde godt komme og være hos ham, blive Medhustru. Hun rejste; dog ikke til ham, men for at blive Sygeplejerske i et Hospital der, og paa den Maade forsøge sin Søn og Moder, hvem hun maate lade tilbage her i Kurume.

Naar jeg saadan skriver, tænker jeg ofte, jeg gerne vilde sende personlig Hilsen til den og den, til alle de mange Mennesker, vi paa en Tid eller anden har mødt Venlighed og Forstaaelse hos. Listen vilde blive altfor lang. Men hver især modtag en Hilsen fra os begge.

Anna Nielsen.

Har I hørt det?

Nu er der sendt Lister ud til alle Præster i vort Samfund samt til Menigheds-Sekretærer tilligemed en Skrivelse, hvori der gøres Rede for, hvor stor en Sum — $7,000 — der tiltrænges til Skolekassen fra 1. Juni 1913 til 1. Juni 1914 for at undgaa Underskud i denne Kasse i Aar.

Der har været tilstillet Indsamlingskomiteen flere Spørgsmaal angaaende Anvendelsen af denne Sum, derfor følgende Oplysninger:

Det halve af Prof. C. X. Hansens Løn $600. Prof. Bigs Løn $1200 og Husleje $150, 1350. Prof Langs Løn $1000 og Husleje $150 $1150. Rejseudgifter til Skoledirektionen sidste Aar var $183.18. Underskud ved Skolen sidste Aar $2967.83. Renter af $3000 — $210. Tilskud til de andre tre Skoler hver $200, $600. I alt $7061.31.

Kan I saa se, at de 7000 er ikke for meget, hvis vi skal møde Afslutningen af dette Skoleaar uden Underskud i Skolekassen.

Hvordan kan der dog blive saa stort et Underskud ved Skolen, spørges der? Saaledes:

1. Eleverne betaler $3 hver Maaned for Lys, Varelse og Varme; Underskud for Aaret $322.56.

2. Eleverne betaler $5 maanedlig for Undervisning, hvoraf Lærerne betales; Underskud $1545.22.

3. Forskellige Udgifter som: Rentepenge Skolematerialier osv. $1299.29 (Se Aarsberetningen Side 113.) $3167.07. Eleverne betaler for Kost $10 per Maaned — Overskud $199.24. Samlet Underskud $2967.83.

Men hvorfor skal vi da betale godt $200 i Rentepenge? Ja, det forundrer ogsaa os i Kom.; men se nu her. For at sætte Skolen i Orden til Efteraar og for at betale de theologiske Professorers Løn skal der bruges imellem $2000 og $3000 Hvad skal der bruges saa mange Penge til? Der skal købes Kul — sidste Aars Kulregning var $1339.27, Kartofler osv.

Ja, men kunde de Rentepenge da ikke undgaas? Jo de kan; men om vi bliver fri for dem i Aar, det kommer an paa, hvad I gør ved, eller rettere svarer paa — og hvor snart — Indsamlingslisterne. Det er nemlig bleven en Skik i adskillige af vore Menigheder — om Præstens eller Menighedens Skyld vides ikke nu — at gennem Skrivelser og Lister fra Indsamlingskomite til en „mere belejlig Tid", og saa udsætte Indsamlingen til hen paa Vinteren eller Foraaret eller endnu værre — slet ingen Indsamling. Hvordan mon det saa gaar med at spare Rentepenge?

Har I saa hørt, at Skrivelsen er læst op og Listerne lagt frem enten af Præsten eller Sekr.? Har I saa begyndt at tegne Bidrag paa Listerne? Tror I, det er for tidlig?

Naar I nu, Venner ud over Samfundet, vil mindes og sige til eder selv: det er vor Skole; vi vil værne om den; vi vil bede for den og Gerningen, der øves; saa skal I komme til at elske den — og saa kan I jo ikke andet end hjælpe med eders Midler.

L. A. Laursen.
(for Indsamlingskomiteen.)

Et sørgeligt Syn.

En Søndag Morgen, da vi med Toget kom ind paa Union Stationen i Chicago, var en af de første Ting, vi lagte Mærke til, et Par gamle Folk, klædt i gammelandsk Tøj. Ved første Øjekast paa de gamle kom den Tanke straks: Det er danske, og de er nylig kommen herover, hvilket saa ogsaa viste sig at være Tilfældet. Da de gamle havde gaaet lidt frem, blev de mødt af en Dreng og en ung Mand, som hilste paa dem nok saa venligt; dog var der noget hos dem, der røbede, at dette gamle Par ikke vilde faa det godt i Chicago. De unge tog de gamles Haandkuffert og gik foran. Ved Indgangen til Stationen nikkede den gamle Mand til en af Chicagos store Politibetjente; denne smilede til dem, saa Modtagelsen synes at være nok saa god, men der var noget, som ikke saa godt ud, og det var, at de to unge Mænd stak Hovederne sammen og snisse. Fra Indgangsporten gik vi videre op ad de store Jerntrapper. Hvor det var svært for de gamle at slæbe sig op ad dem. Ja, siger du min Ven, som læser dette: hvorfor tog du dem ikke under Armen og hjalp dem op? Jeg giver dig Ret, der er ikke fri for at være en Vraad i Samvittigheden angaaende den Sag. Efter at være kommen op paa Gaden standsede de gamle med deres Følge, og vi standsede ogsaa og stod og hørte paa, hvorledes de unge Mænd prøvede, mere paa Engelsk end paa Dansk, at forklare dem, hvor de skulde hen, og derfra og ind i Fremtiden er saa de gamles Tilværelse en lukket Bog for vort Vedkommende, og det er vor egen ogsaa. Vi maatte sige til hinanden: Det var et sørgeligt Syn, og maa disse Linier hjælpe til at advare gamle Folk fra at rejse herover og opmuntre Børn, som har Forældre hjemme, til i Stedet for at faa dem til at rejse hertil, da at sende dem nogle faa Dollars eller mange, som de har Raad til, især nu til Julen.

I Forbindelse hermed kom jeg til at tænke paa: Mon vi som Kirkesamfund gør, hvad vi kan for Immigranter? Ja, naturligvis vil alle de danske Præster i Chicago give al den Oplysning, de kan, naar nogen henvender dem til dem; men er det nok?

Ved at læse „The Daily News" har jeg set, at der er Plan oppe om at bygge en Emigrantstation i Chicago, hvor de forskellige Nationer vil faa Lejlighed til at tage sig af deres Landsmænd. Mon de dansk-lutherske Præster i Chicago har lagt Mærke til det? Det kan næsten se ud til, at de ikke har det, da der i et senere Nummer af samme Blad, hvor en Rapport findes fra Præster af de forskellige Nationer, men der fandtes ikke noget Navn paa dansk-lutherske Præster, men derimod Navnet paa en dansk Baptistpræst, og denne siger i sin Rapport, at de gør alt, hvad de kan for at være Folk behjælpelige med Raad og Daad.

Kunde det ikke tænkes, at de to dansk-lutherske Kirkesamfund kunde mødes om den Sag og derved komme til at øve en Gerning, ikke for dem selv, men for ham, som var de fattiges største Ven.

Andrew Nielsen.

Ikke af Brød alene.

I „Mors Socialdemokrat" læser vi følgende Udtalelse af Arne Magnussen, en af Byens bedste Socialister:

„Det er en stor Vildfarelse, naar det hævdes, at Arbejderne ikke behøver Religionen.

Religionen har Bud til Følelser og Tanker, som findes i ethvert Menneske. De dybeste og helligste Følelser, de reneste og højeste Tanker.

Tilfredsstilles ikke disse, bliver der et tomt Rum i ethvert Menneske.

Selv hos Fritænkere er der en Underbevidsthed om de religiøse Værdier. Derfor er Fritænkere ofte ulykkelige Mennesker. Der er Strenge i deres Indre, som ruster, for de bruges aldrig.

De ruster dog ikke mere, end at de i Dødssøjeblikket er i Funktion. Da spiller de en haabløs Sang for den døende Fritænker og gør hans Dødstund til et rædselsfuldt Øjeblik.

Historien har Eksempler paa dette.

Fra Historien har vi ogsaa Beretninger om det romerske Folks Overklasse, som havde materialistiske Goder i Overflod, men var ulykkelige.

Heller ikke de kunde leve af Brød alene. De tyede derfor til Slut til Kristendommen og blev lykkelige.

Der blev Harmoni i deres Sjæle.

Under vor Kamp for at bedre Livsvilkaarene, maa vi ikke glemme de religiøse Sandheder, Bibelens Grundsætninger.

„Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?"

Naar den Dag kommer, da vi har taget Samfundet i Besiddelse, vil vi spørge med Undren efter Lykken, hvis vi har mistet de religiøse Værdier paa Vejen.

Vi vil da gøre den Erfaring, at vi ikke er i Harmoni med os selv og derfor ikke er lykkelige.

Mennesket lever ikke af Brød alene, det er ikke et Ord for Dagen, men et Ord, som har Gyldighed gennem Sekternes lange Løb."

FREE HOMES FOR THOUSANDS.
GOVERNMENT LAND OPENING.
REGISTER AT VALENTINE, NEBR.

Over 300,000 acres of Government land open for settlement in former Fort Niobrara Military Reservation in Cherry County, Nebr., and in the North Platte Forest Reserve in Grant and McPherson Counties, Nebr.

Dates of registration October 13th to 25th, 1913.

By purchasing your ticket to Valentine, Nebr., you can also look over and examine the land.

For ful particulars, apply to ticket agens Chicago and North Western Railway.

En Rejse gennem de nordiske Lande.

25 smukke kolorerede importerede Brevkort med Prospekter fra Danmark, Norge, Sverrig og Finland samt Flagkort fra hver af nævnte Lande. Hvert Sæt i en net Pakke med paatrykt Omslag. Pris 50Cts. 3 Pakker for $1.00.

Danish Lutheran Publ. House
Blair, Nebr.